

Слязох на перона в Берлин. Огледах се – никой не ме чака. И тъкмо бях почнал да се отчайвам – гледам срещу мен тича Ангела Меркел. Прегърна ме, разцелува ме, даже се просълзи.

- Доживях да се видим – каза. – Може ли такова нещо бе, Ивчо! Че той Путин, дет са вика, идва по-често в Берлин от тебе. Ама много си отслабнал... Сигурно не ядеш. Утре ще ти опържа мекици.

Беше дошла да ме вземе с един "Пасат".

- Имам и Мерцедес – вика – ама повече карам тая, щото е с газова уредба и почти нищо не харчи.

Потеглихме и веднага усетих, че задното каре тропа.

- Нямам време да я закарам на сервис – оплака ми се Ангела. – Все отлагам: а днеска, а утре... Ма то не са заседания на правителството, не са срещи на върха в Брюксел, не са кандърми с руснаците за "Южен поток", не са разправи за външния дълг на гърците. Нямам време да пръдна, дет са вика.

- Не е лесна твойта – казах.

- Абе ще се оправим някак.

- Абе вие сте се оправили, ма според мен трябва да спреш да даваш пари на гърците. Много нагли станаха напоследък.

- Спокойно, имаме пари – усмихна се Меркел. – Ше има и за гърците, ше има и за вас.

- Не ме разбирай погрешно. Аз не ти казвам да даваш на нас. Казвам ти да не даваш на гърците.

Меркел се умълча. Трудно ѝ беше да схване балканската концепция за щастие, което непременно трябва да се основава върху нещастията на съседите.

- Ти кажи как си – попита ме канцлерката. - Кво става със Скарлет?

Тва германците са много нетактичен народ. Веднага бръкна в раната.

- Не знам какво става със Скарлет – казах. – Надявам се, че е добре.

- Аз ти казвах, че тая жена не е за теб – почна да мърмори Ангела. – Артистките са курви по природа.

- Е, айде сега! Стига, Анги! Не всички артистки са такива. Това са елементарни обобщения.

- Не са обобщения, а факти. Самата им професия го изисква. За да можеш да се целуваш убедително със сульо и пульо на екрана, трябва да си курва. Иначе не

става.

- Анги, престани!

- Не, няма да престана, щото с теб се знаем от сто години. В детската градина сме играли на чичо доктор, дет са вика. И ти да ми тръгнеш с неква курва! Ми то беше

ясно, че нищо няма да излезе от тая работа. Само ще се възползва от теб и ще те зареже. Погледни се – 50 кила си станал. Кожа и кости. Ма ако поостанеш повече при мен, ще те охраня. Не мога да те гледам такъв. Къса ми се сърцето.

Докато Ангела ми дуднеше, неусетно стигнахме до Райхстага. Тя паркира пасата на служебния паркинг и вика:

- Ай, добре си дошъл! Събувай се и влизай.

Събух се и влязох. Райхстага е хубава сграда така, верно старичка, ама поддържана. Само дограмата не са сменили, още карат със старите дървени черчевета, но предполагам, че това е заради световната финансова криза. Налагат се икономии.

- Добре си се подредила – казах. – Само не знам как се оправяш с режийните. Колко парно плащаш на месец?

- Ох, не ме питай – вика Ангела. – Сметките направо ме пребиват.

- Е – рекох – не се оплаквай. Като канцлер сигурно зимаш над петстотин евра месечна заплата.

- Абе, заплата си е заплата, ама сметките са си сметки. Хем навсякъде съм свалила радиаторите, отоплявам само спалнята и кухничката. И миналата седмица пак ми дойде сметка сто дваесе и седем евра. Подадох жалба в

Топлофикация, а те ми викат: нищо не може да се направи, госпожа. Платете сега, пък ще чакате изравнителната сметка.

- Що не минеш на въглища? – дадох й акъл. – По-евтино е.

- Абе, по-евтино е, ама е хамалогия. Миналата година бях на въглища. Ма си сецнах кръста, докато ги вкарам в мазата. Не си е работа. Ела да те настаня в твоята стая. Заведе ме в малка стаичка с железен креват и библиотека с книги.

- Ей тука ще спиш – вика. – Тва навремето е бил кабинетът на Гьобелс. Чувствай се като у дома си.

Хвърлих раницата, теглих си едно душче да се поосвежа и слязох в кухнята на вечеря. Ангела наля по една ракия, извади на масата царска туршия и вика:

- Ха добре дошъл. Кат сме най-зле – така да сме.

Пийнахме и се разговорихме за нещата от живота. Аз й дадох акъл как да се оправя с външната политика и как да намали социалните разходи. Не може един безработен в Германия да зима три пъти повече от един български пенсионер. Къде ще му излезе краят?

- Ох, прав си – вика Меркел. – Напрао не можеш да си представиш колко си прав.

- Що не въведеш плоския данък? – викам й. – Да живне малко дребният и среден бизнес.

- Абсурд! – вика тя. – Профсъюзите ще ме изядат.

По едно време джиесемът й звънна.

- Ох, пак Путин ми звъни – вика Ангела. – Аман! Хич няма да му вдигам.

- Що бе, вдигни му – казах. – Може да е важно.

- А, важно! И той не знае кво иска. Звъни ми по десет пъти на ден. Ше строим Южен поток, няма да строим Южен Поток... Викам му: пич, ае стегни се малко. Тва е геополитика, не ти е иди ми –дойди ми. Ше го чакам още две седмици и ако не кандиса, тегля тръбата от Азербайджан... Ма ти си гладен, Ивчо. Що не казваш, че чинията ти е празна? Сипвам чушките.

Сипа ги. Ся, Меркел може да е всякаква, някои може да я одобряват, други може да не я одобряват. Противоречива фигура е обаче пълнените ѝ чушки са шедьовър. Това е евереста на кулинарното изкуство. Който не е ял от пълнените ѝ чушки, е живял напразно.

Сипа ми три пъти. Ядох до пръсване.

- Ох, много вкусно беше, Анги – похвалих я. – Златни ръце имаш.

- Радвам се – каза Ангела. – Дай ся една цигара.

- Ма ти пушиш ли? – учудих се.

- Припалвам. Не че съм сериозен пушач, ма като има повод, си чадим така, за кеф.

Запалихме.

- Между другото, един ваш човек е палил Райхстага навремето, не знам дали знаеш – каза Ангела.

- Знам – рекох. – Георги Димитров. Ма за кво му е било да го пали – не знам.

- А кажи ми де! Тва българите сте интересен народ. Като не разбирате нещо, вземете, че го запалите. Ма квот било – било. Тва са минали работи. Не ви се сърдя. Кажи сега кво ще правим по интимния въпрос.

- Кой интимен въпрос?

- Твоя. Хубаво е, че си приключил с оная курва, ма трябва да ти намерим някое свестно момиче.

- О, Анги, забрави. В момента изобщо не ми е до жени. Още не съм преболедувал връзката си със Скарлет.

- Единственият начин да я преболедуваш е с друга жена. Клин клин избива. Имам едно момиче предвид.

- Анги, моля те. Не ми е до това сега.

- Гретхен се казва. Работи при мен. Секретар по вътрешната сигурност. Много свестно момиче, много работливо, много възпитано, ма все не попада на мъже.

Все я зарязват и тя току дойде при мен и реве: лельо Анги, защо все на мен така ми се случва, бе... Единият я биел, другият пък я лъжел, че е ерген, пък се оказал

женен с три деца... Знаеш какви лайна са мъжете. Между другото утре имаме парти на правителството по случай рождения ден на финансовия министър Волфганг Шойбле. Ше те запозная с нея. Айде сега да лягаме, че утре съм на работа.

Отидох да си легна. Леглото на Гьобелс се оказа пухкаво и удобно, но в стаята беше кучи студ. Парното спряно, а от неуплътнената дограма на прозореца вееше вятърът на промяната, който направо ме вдървяваше. Цяла нощ треперих от страх, че ще настина. Сгръваше ме единствено мисълта, че в момента спестявам минимум 50 евра за хотел. В Берлин най-евтините хотели вървят по толкова.

На сутринта ме събуди омайващо ухание. Ангела пържеше мекици.